

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXV. ročník

číslo 12/prosinec 2019

VÍTEJTE!

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

Neděle	9.30	bohoslužby (1. neděle v měsíci rodinné, 3. neděle sv. Večeře Páně)
	14.00	bohoslužby „Společenství Kristovo“
Pondělí	18.00	Rozrost (setkání střední generace, vždy 1. pondělí v měsíci)
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.00	společné čtení nábožensky vzdělavatelné knihy
	9.00	hEaVEN (setkání malých dětí s rodiči)
Středa	17–18	práce na skalce + posezení u kávy (od jara do podzimu)
	18.00	biblická hodina
	19.30	loutnový koncert (R. Měřinský a jeho hosté, 2. středa v měsíci)
Čtvrtek	15–17	úřední hodiny faráře (předchozí tel. domluva doporučena!)
Pátek	15.30	dorost (mladší i starší), odrost
	17.30	předkřestní příprava
	18.00	mládež
Sobota	12–17	rehabilitační centrum EXIT – pomoc lidem bez domova (1. a 3. sobota v měsíci)

DALŠÍ INFORMACE na předposlední straně časopisu

Obsah

Vítejte	2	Do Kobylis za sestrou Šíbovou	10
Za sborového života	3	Pozdrav rev. Roberta Morsilla	11
z listopadového staršovstva		Vánoce z šuplíku	12
Bude se konat	3	z archivu Brány k Vánocům	
Dotazník	4	Vzácné knihy zmizely	14
Není koncert jako koncert	4	loutky žijí dál	
Vánoční divadelní hra	5	Archeologická	16
Braník open	5	o dvorecko-prokopských vápen- cích devonu v Braníku	
Ordinace	6	Zamyšlení	18
nejen Michala Pfanna		Nocleženska	19
Exodus	7	Občanská, nebo křesťanská	20
výprava mladšího dorostu		odpovědnost	
Miriam, děkujeme!	9	Kontaktní informace, tiráž	23
Docentka Eliška	9		
rozhovor			

ZE SBOROVÉHO ŽIVOTA

Z LISTOPADOVÉHO STARŠOVSTVA

Staršovstvo se sešlo na své pravidelné schůzi 11. listopadu 2019. Přítomni byli *Tomáš Bedrník, Dušan Bruncko, Jíří Holý, Iva Jungwirthová, Lubor Kolář, Jaroslav F. Pechar, Marie Procházková, David Slabý, Jitka Zvánovcová, Milada Borovská a Martina Thomsonová*. Schůzi řídil bratr farář.

Biblický úvod měla Iva Jungwirthová. V návaznosti na nedělní kázání připomněla výklad o Mojžíši a Desateru od Milana Balabána a Veroniky Tydlitátové (kniha Tázání po budoucím).

V neděli 10. 11. jsme *poděkovali sestře Miriam Žilkové* za dlouholeté vedení nedělní školy. Její úkol přejímá *Klára Mazná*.

Kurátorka sboru ČCE z Berouna Lenka Langhansová navrhla našemu faráři partnerství našich sborů. Staršovstvo zvažuje možnosti pomoci berounskému sboru při nedělní škole a začlenění dětí a mládeže z Berouna do našich akcí.

Staršovstvo obdrželo *odhad rekonstrukce hlavní budovy* našeho kostela. Půjde o rozšíření prostoru pro WC a kuchyňku, výměnu a zateplení dřevěných podlah, vznik čistící zóny u hlavního vchodu, opravu stěn a stropů, nový systém vytápění a novou elektroinstalaci. Pracovní skupina, která je při staršovstvu ustavena, zváží rozsah přestavby a reálnost nákladů. JH

BUDE SE KONAT

První adventní biblickou hodinu (4. 12.) prožíváme v našem sboru již tradičně ve svátečním duchu. Také letos chceme začít přípravu na příchod Pána Ježíše přátelskými rozhovory o prožívání tohoto období. *Co mne osobně v adventu oslovuje? Co pro nás chystali rodiče, učitelé, faráři a co bychom my sami chtěli předat našim dětem a vnoučatům? Můžeme nějak osobním příkladem ukázat okolí, co je na adventu hezkého?* Na setkání ve středu 4. prosince v 18 hodin jsou srdečně vítáni i sousedé a přátelé – nezapomeňte je proto pozvat. ☺

21. 12. generálka vánoční hry

22. 12. 9.30 bohoslužby (4. adventní neděle), 14.00 a 16.00 vánoční hra

24. 12. 16.00 bohoslužby

25. 12. 9.30 bohoslužby s VP, přímý přenos České televize

29. 12. 9.30 bohoslužby

31. 12. 16.00 bohoslužby, na ně cca od 17.00 navazuje tradiční posezení „Bráník Open“ ■

DOTAZNÍK

Brána bude příští rok slavit 25 let. Ráda bych proto formou dotazníku zjistila, jak jste s Bránou spokojeni, co se Vám líbí či nelíbí a zda máte nějaké nápady na zlepšení. Vyplněný dotazník budete moci odevzdat do obálky připravené na nástěnce do konce tohoto roku. Budu moc ráda za jakoukoliv zpětnou vazbu a ochotu nám pomoci.

Děkujeme a přejeme klidné a radostné Vánoce a dobrý vstup do nového roku.
za redakci Brána Katka Winkelhöferová

Ani já se nebráním novým nápadům. Bránu jsem sazečsky převzal v říjnu 2013 a ač jsem měl již od počátku spoustu nápadů (nové koště dobře mete), vzhled jsem měnil pozvolna – tak, aby si toho nikdo nevšiml. Nakonec se mi vzhled podařilo dostat tam, jak jsem si to původně nejasně představoval.

Najdou-li se ovšem mezi čtenáři další „nová košťata“, budu rád za podněty. Katka mluví asi spíš o obsahu, já o formě. Jistě, nelze vyhovět všem – pro někoho jsou písmenka příliš malá, jiný by přečetl i poloviční (například nad vhodným fontem jsem přemýšlel několik let).

Jsem rád, že můžu Bránu sázet, baví mě to; stejně jako téměř každonedělní hra na varhany. Baví mě kombinace služby (která není sebeobětí) a zábavy (která není samolibě bezúčelná).

Máte-li tedy co k obsahu či formě Brány, dejte nám vědět. Budeme (vy i my) rádi.

Miloš F Pechar

NENÍ KONCERT JAKO KONCERT

Ve středu 13. listopadu se v našem Evenu konal už 21. koncert (jak na mé přání ochotně spočítali náš bratr farář a pan Měřinský). Vzhledem k minimální účasti členů našeho sboru na těchto setkáních se mi zdá, že tato pravidelná měsíční akce (vždy druhou středu v měsíci v 19.30) nějak zůstává stranou našeho zájmu – a to je škoda. Za dobrovolné vstupné máme možnost slyšet skvělé hudební umělce. V poslední době si pan Měřinský (protagonista) ke svým loutnám přibírá tu violoncellistu (-stku), tu houslistu (-stku) nebo flétnistu, jak to bylo právě na posledním koncertě.

Před časem mi bylo například opravdu líto, že jsme dost nevyužili přítomnosti Matěje Raka, syna většiny z vás známého Štěpána Raka. Matěj je nejen skvělý kytarista, ale mohli jsme vycítit i jeho lidskou kvalitu.

Koncert vždy uvádí náš bratr farář Jaroslav Pechar a je to úvod nejen zasvěcený, ale i vtipný. A když se jeho jemný humor spojí s humorem pana Měřinského, tak se upřímně zasmějeme.

V poslední době se můžeme seznámit i s jeho tušovou malbou (vždy jeden obraz na přední stěně). Jeho obrazy jsou pravidelně vybírány na výstavy podporované Česko-japonskou společností. Je to mnohostranný umělec.

Co říci na závěr? Koncert v Evenu má trochu jinou atmosféru než v koncertní síni – mírně uvolněnější a přitom s vysokou uměleckou hodnotou.

D. Rut Nývltová.

13. 12. koncert R Měřinský spolu s Markétou a Leošem Pospíšilovými z našeho sboru. ■

VÁNOČNÍ DIVADELNÍ HRA

Když se pastelka narodí, je neviditelná. Vidí ji pouze její rodiče. Pastelka si sama musí vybrat barvu, ale kterou? A tak tři neviditelné sestry pastelky putují jednotlivými patry penálu a potkávají bílé vločky sněhu, žlutou kometu, dva mudrce s červenými plášti a třetího s hnědou myrhou, modré vánoční ozdobičky, ba i ten oslík a vůl se objeví. Každý má nějakou barvu a pastelky si musejí vybrat právě jednu, protože to bude jejich vánoční dárek.

Jakou vyberou? A jak prožijí svoje Vánoce?! Pojďte to zjistit! Těšíme se na vás při vánočním divadelním představení „O pastelkách a vánočním dárku“, kterou zahrají malí i velcí herci v neděli 22. prosince ve 14 a 16 hodin v našem evangelickém kostele v Braníku. ■

BRANÍK OPEN

Tedy otevřený Braník, tradiční akce u nás v kostele.

Už řadu let po silvestrovských bohoslužbách zůstáváme a dlouho do noci (v praxi cca do 23 hodin) sedíme a oslavujeme konec občanského roku. Vzhledem k přítomnosti menších dětí, pro které by čekání na závěr bylo dlouhé, slavíme od 19.00 každou celou hodinu „malou půlnoc“ spojenou s odpalováním rachejtli, světlic, dělobuchů a jiných pyrotechnických efektů.

A mezitím si povídáme, zpíváme a pojídáme, co kdo přinesl. Někdo zůstává hned po bohoslužbách, jiný ještě zajde domů a přijde později. Někdo zůstává až do samého konce, jiný odejde domů dřív. Vše je otevřené, tedy „open“, aby každému mohlo být dobře.

Přijďte také!

S žádostmi o informace i s nabídkou toho, co můžete přinést, se obračejte na bratra Ivo Plháka. ■

ORDINACE

nikoli v Růžové zahradě ☺

V neděli 3. 11. se několik členů našeho sboru zúčastnilo v kostele Martina ve zdi slavnostní bohoslužby u příležitosti ordinace tří nových farářů a jednoho výpomocného kazatele naší církve. Jedním z ordinovaných byl i náš bývalý vikář Michael Pfann.

Celá bohoslužba včetně Večeře Páně probíhala ve velice přátelské a přesto důstojné atmosféře.

Při prosloveh k ordinovaným farářům pronesl vedoucí mentorů Zvonimír Šorm mj. toto svoje přání nadepsané

Novým farářům:

Trochu herec, trochu mnich
V kanceláři plno knih
Černý talár, černé botky
Na pohřeb i teplé spodky
Hraje jenom boží noty
I v neděli jde do roboty
Kdo to jenom může být
Nedává vám v duši klid.
Je to přece farář váš i náš.
Naučí vás otčenáš
Naučí i jiné věci
Jak milovat lidi – všeci.
Tož ho mějte všici rádi
Jako Boží kamarádi.

EXODUS

výprava mladšího a staršího dorostu 26.–30. 10. 2019

V době podzimních prázdnin jsme si s našimi dorostáky prožili exodus izraelského národa a jejich strasti i požehnání plnou cestu pouští.

Naši základnou byla tentokrát fara v obci Zhořec nedaleko Konstantinových lázní. Protože se v tomto objektu před mnoha lety konávaly tábory pro mladší děti, nebyl nám úplně neznámý. (Nicméně mé překvapení, že dům je daleko menší než v mých dětských vzpomínkách, ale jinak všechno vypadá úplně stejně jako před téměř 25 lety, silně rezonovalo☺). Jen podlahy byly poněkud z kopce, omítka padala o něco více, zub času se tu přece jen podepsal. (ale byla zde před nedávnem přivedena voda☺)

Co všechno si našich 17 dorostenců od 7 do 12 let vyzkoušelo a co zažilo?

Výrobu oblakového sloupu, pití krve, invazi žab, much, komárů, kobylek, vředy,

dobytčí mor, krupobití, tmu, tanec a komponování oslavné písně, ranní pochod, celodenní pochod, noční pochody, bohoslužby, pití hořké vody, průchod bažinami, sbírání a úpravu many, chytání padajících křepelek s jejich následnou konzumací, večerní únavu (někteří byli schopni zaspát i večeři), rozcvičky v ranní jinovatce, výrobu Truhly smlouvy, opakované běhy na Sinaj a zpět, výrobu zlatého telete, lov „čistých zvířat“, úprk před „nečistými zvířaty“, prozkoumávání zaslíbené země s lovem obřích hroznů, výrobu KPZ (krabiček poslední záchrany), noční útok hadů, neustálé přenášení Truhly smlouvy z místa na místo, opravy rozpadající se Truhly smlouvy, ☺ prozkoumávání zaslíbené země s cílem získat informace, spouštění z hradební zdi...

Všichni účastníci byli bojovně naladěni, odhodlaní k velikým činům a výprava měla proto správný „drive“. ☺

Velký dík patří vám, kteří nám s důvěrou svěřujete své děti, vám, kteří nás podporujete svými modlitbami, Veře Mazné, Páje Kroužkové a Jeronýmu Zvánovcovi za pomoc s přípravou a chodem akce, Alešovi Jelínkovi za propůjčení horolezeckého vybavení a nejvíce Pánu Bohu za požehnání celé akce, krásně strávený čas spolu, s Ním a se skvělými dětmi!

ATB

A jejej, ta budova je mi nějak povědomá! Aha, Zhořec; tam jsem v letech 1998 až 2000 také s dětmi v létě pobýval. ☺ Dík všem za krásné vzpomínky!

MFP

MIRIAM, DĚKUJEME!

Po 18 letech práce ve vedení nedělní školy jsi už prošla ledasčím. Člověk, který pozná výšiny i hlubiny své služby, kterou na sebe vzal, a přesto obstál a vytrval, je člověk v nejlepší smyslu slova osvědčený.

Díky za to, že ses právě takto osvědčila, a tak jsi živým svědectvím toho, že lze ve službě, kterou člověk přijme jako Boží povolání, vytrvat a obstát.

Je to práce s týmem lidí, a ta patří k těm nejnevěděčnejším, protože člověk musí pracovat s lidmi různě nedokonalými, mnohdy postiženými všemožnou lidskou slabostí. Zároveň tam, kde týmová práce naplní svůj účel, tam je největším po-
zehnáním, protože výsledek práce ve společenství služebníků sjednocených pod moudrým vedením mnohonásobně převyšuje možný výsledek práce jednotlivců.

Jsmo vděční Bohu, že Ti dával sílu a věříme, že Ti bude dávat sílu ke každé další službě, ke které Tě ještě povolá.

Jarda a Tomáš

DOCENTKA ELIŠKA

Podzimní časy nadělují krásu barevné přírody. Členice našeho sboru Elišce Potlukové přineslo toto období významný vědecký titul Privatdozentin, česky docentka. V současné době pracuje jako vedoucí lékařka na interní klinice ve Švýcarsku, v Basileji. Požádala jsem ji o pár vět.

■ *Nejprve ti moc za všechny z Braníku gratulují! Těší mě, že ve světě lékařské vědy mají křesťané své zástupce. Jak se vlastně lékař k takovému titulu dopracuje?*

Titul docent se uděluje jako určitý druh vyznamenání za vědeckou činnost spojenou s výukou studentů na Lékařské fakultě. Různé země a různé univerzity mají kritéria k udělení docentury během habilitačního řízení různě nastavená. Prakticky vždy se jedná o určitý počet originálních vědeckých článků, na kterých je kandidát uveden buď jako

první autor, nebo jako poslední autor ve smyslu vedoucího výzkumné skupiny. Například tady ve Švýcarsku se k tomu přidává ještě kritérium dosažení určité sumy finanční podpory vědeckého projektu ve veřejné soutěži. A také pobyt na zahraničním výzkumném pracovišti. Kromě toho musí kandidát prokázat znalost lékařské didaktiky a mít určitý počet odučených hodin.

■ *Co tě při studiu nejvíce bavilo?*

Medicína mě bavila od začátku, když jsem se učila teorii fungování lidského organismu a jeho nemocí. Bavila mě

i v období, kdy jsem se věnovala hodně základnímu i klinickému výzkumu, hlavně kvůli nekonečnému spektru překvapujících souvislostí mezi jednotlivými složkami organismu. A medicína mě baví stále i po těch skoro dvaceti letech, když se nyní hlavně věnuji klinické činnosti, tedy práci s pacienty. Velice mě těší také výuka mladých lidí – studentů i mladších kolegů.

■ *Setkala jsi se s nečekanými překážkami?*

Při studiu a výzkumu se neustále objevuje mnoho překážek a člověk musí být připraven na to, že se mnoho věcí nebude dařit. Toto ale není překvapivé a musí s tím od začátku počítat. Nečekané překážky pro mě znamenaly hlavně závažné nemoci v rodině, kdy jsem se kromě práci a malým dětem potřebovala věnovat také nemocným rodičům.

■ *V našem sboru je díky Pánu Bohu také mnoho mladých studentů. Co bys*

■ *Za všechny čtenáře Brány srdečně děkuji a přeji Boží požehnání tobě i tvé milé rodině!*

jim, prosím, poradila před dlouhodobým pobytem v zahraničí?

Nemyslím si, že mám nějakou specifickou radu, kromě samozřejmě co nejlepší znalosti angličtiny a jazyka, kterým se v dané zemi mluví. Pobyt v zahraničí беру pro mladé lidi jako obrovskou příležitost a mohu každému jen doporučit si vyzkoušet, jaké je to žít, studovat a eventuálně i pracovat v jiné zemi. Přála bych si, aby se co nejvíce mladých lidí po takové zkušenosti vracelo do Česka a aby zde našli dlouhodobé uplatnění. Když je člověk otevřený a nemá předsudky, dobře komunikuje a je pracovitý, určitě v zahraničí uspěje.

Na závěr bych chtěla mladým lidem vzkázat, že nejlepší cesta k úspěchu je snažit se dělat každou práci co nejlépe. A to nezávisle na tom, zdali z ní kyne okamžitý prospěch. Také považuji za velice důležité ponechat si určitý stupeň pokory a být si vědom svých slabých stránek, i když to člověk dotáhne docela daleko.

Lenka P.

DO KOBYLIS ZA SESTROU ŠÍBOVOU

Koncem listopadu se přestěhovala sestra Květa Šíbová do Domova pro seniory, Mirovická 19/1027, Praha 8.

Těší se, že ji i v novém bydlišti budeme navštěvovat. Doporučujeme z metra Kobylisy autobusem na zastávku Písečná nebo Mirovická. Můžete přijet každý den, vždy do 19 hod.

POZDRAV

reverenda Roberta Morsilla přednesený při branických bohoslužbách 10. 11. 2019

Dobrý den, jsme Julie a Robert z Melbourne v Austrálii. Jsme vzdálení příbuzní Aleše a Marty Drápalových z vašeho sboru a jejich dětí Marka, Marie, Lukáše a Jakuba. Prahu jsme už od roku 1992 navštívili několikrát a s dojetím vzpomínáme na náš pobyt u Alešových rodičů Ivy a Lubora. Tentokrát jsme si vyměnili byty s Alešem a Martou na tři měsíce. Oni si užívají jaro v Melbourne a my si užíváme podzim tady v Evropě.

Zdravím vás jménem našeho sboru v Melbourne. Patříme k Baptistické církvi, jsme malá evangelická komunita asi pět kilometrů od centra města. Náš sbor je hodně multikulturní, máme členy z Austrálie, Myanmaru (Barmy), Íránu, Hongkongu, Malajsie, Jižní Korey, Súdánu a dalších zemí. Někteří z nich jsou uprchlíci, kteří stále čekají na rozhodnutí, zda budou moci zůstat v Austrálii nebo ne. Každou neděli čteme Bibli v angličtině a v některém dalším jazyku, a dokonce jsme ji četli i v češtině.

Moje žena, Julie, je profesí psycholožka, která učí a praktikuje skupinovou terapii. Koordinuje na malé univerzitě v Melbourne (Eastern College) magisterský a doktorský program studia, jenž se soustřeďuje na mentální a spirituální zdraví, víru a osobní vztah k Bohu.

Já sám jsem členem rady Teologické univerzity v Melbourne a ředitelem nevládní organizace Infoxchange, jejímž posláním je sledovat využívání moderních technologií tak, aby to bylo podnikatelsky odpovědné a sociálně spravedlivé. Strávil jsem 25 let prací ve velké telekomunikační korporaci Telstra, zabýval jsem se otázkami udržitelnosti rozvoje a firemní odpovědnosti. To obsahuje programy pro konzultace personálu, partnerství s nevládními organizacemi zabývajícími se sociálními dopady a výzkumné projekty s univerzitami, které se týkají sociální a digitální inkluze. *(Při diskusi po bohoslužbách v Evenu Robert vysvětlil, že jde třeba o sociální úlevy pro znevýhodněné skupiny obyvatel, například bezdomovci a další lidé z ohrožených skupin mají možnost hledat na mobilu přístřeší nebo ochranu před násilím i tehdy, když nemají žádný kredit.)* Věřím, že o tom budu moci diskutovat s někým, kdo má zájem o roli, kterou společnosti a korporace mohou hrát při výzvách, jež před nás staví současné sociální, ekologické a ekonomické problémy, a o to, jak může křesťan, vnitřně integrovaný, přispět k práci komerčně zaměřených institucí.

Děkuji vám za vaše přijetí.

VÁNOCE Z ŠUPLÍKU

tj. z archivu Brány

JAK VZNIKL ADVENTNÍ VĚNEC

Víme, že jde o německý zvyk. Ale jak opravdu vznikl? Bylo to asi v roce 1850. V mnoha městech byly sirotčince. Také v Hamburku byl jeden takový smutný dům pro děti bez rodičů a nesl název „U drsného rohu“. Životní podmínky tam byly skutečně drsné. Vše se změnilo, když se sirotčince ujal farář Wichern. Když se blížily Vánoce, žebral po celém městě, aby mohl dát každému dítěti pod stromeček nějaký dárek.

Navíc dostal nápad, jak by děti mohly poznat radostné očekávání přicházejících Vánoc. Položil v jídelně na stůl kolo od vozu obalené smrkovými větvemi. Na větve připevnil 24 svíček. Prvního prosince zapálil první svíčku. S každým novým dnem přibyla další rozsvícená svíčka a na Štědrý den už hořely všechny.

Později byl farář Wichern přeložen do města Cáchy, kde ve své farnosti zvyk adventního věnce též zavedl. Věнец byl upraven tak, jak jej již známe my. Měl pouze čtyři svíce, připomínající čtyři adventní neděle a blížící se světlo Vánoc.

Manfred Finger, prosinec 2001

VÁNOCE A RYBA

O Vánocích si připomínáme narození Ježíše Krista. Neznáme přesné datum, kdy se náš Pán v Betlémě narodil, nicméně západní křesťanská církev už od dávných dob slaví jeho narozeniny v prosinci v době zimního slunovratu. Zjevně chtěla novým a „zvěstným“ obsahem přeznačit pohanské slavnosti slunovratu, často velice divoké a nevázané.

Je zvláštní, že i ti, kdo o spásném významu Ježíšova narození nic nevědí, mají ve zvyku dávat svým milým dárky, aspoň náznakem připomínající „nevýmluvný“ dar (2K. 9,15), který svět dostal od Boha v narozeném děťátku, jež matka Maria položila v betlémském chlévě do jeslí. Lidská láska, jež ve vánoční dny je (snad) vidět víc než jindy, je vzdálenou ozvěnou nezměrné lásky Boha k člověku; v Ježíši Kristu se nám přiblížil a vstoupil do našich dějin. Však od jeho narození měříme svůj čas; u inkarnace (vtělení) Syna Božího začíná náš letopočet. A jestliže na vánočním stromečku rozsvěcujeme svíčky, má to nakonec také svůj skrytý symbolický význam: do naší tmy se v Ježíši Kristu rozzářilo světlo naděje. Evangelista Jan o něm napsal: „A to světlo v temnostech svítí a tmy je nepohlily“.

Opravdu je mnoho toho, co se o Vánocích běžně „praktikuje“, co však v sobě tají často hlubší smysl. Přemýšleli jste – například – o vánočním kapru? Hodně lidí si bez této pochoutky nedovede Vánoce ani představit. Ryba je postní jídlo a naši předkové ji připravovali velmi chutně na mnoho způsobů.

A přece i s tou rybou se dostaneme do symboliky víry. Ten, kdo navštíví v Římě podzemní chodby, katakomby, objeví tu hroby prvních křesťanů. Jsou velmi prosté: nízký, šachtovitý otvor do stěny je uzavřen deskou se jménem. Často je tu však neuměle vyryta ryba. Je to jen pouhá „funerální“ zdobnost? Nikoliv.

Ryba se řecky řekne ICHTYS. Když jednotlivá písmenka napíšeme pod sebe, stanou se začátkem určitých slov:

I – Iesus

CH – Christos

TH – Theú

HY – Hyos

S – Sótér

Česky je to vyznání víry: „Ježíš Kristus, Syn Boží, Spasitel“. Znakem ryby, tímto kresleným příznáním se k Pánu Ježíši, se křesťané v dávných dobách pronásledování poznávali. A vánoční ryba nám toto veliké a radostné tajemství víry svou němou řečí připomíná. Tajemství, že Bůh ve svém Synu Ježíši nás přišel zachránit z naší ztracenosti, hříchu a neštěstí.

Luděk Rejchrt, prosinec 1995

MARTIN LUTHER A VÁNOCE

Byl kdysi dávno jeden Mikuláš. V životě si prožil své a i pochybné konstantinské svobody církve si užil až jako stařec. Vykonal mnoho dobrého, dokonce rozdál celý svůj majetek, alespoň legendy to říkají.

Tak si lidé začali dávat na jeho svátek dárky. Hlavně dětem. A jako Santa Claus dává dodnes dárky v Anglii, USA, Švédsku... A byl jednou jeden doktor Martin. Ne příliš spokojený se stavem církve a s „lidovou verzí křesťanství“ zvláště. Včetně té maškarády okolo svátku svatého Mikuláše...

A tenhle doktor Martin měl se svou ženou Kateřinou děti, kterým chtěli dávat dárky. Leničku, Jeníčka, Jošta, Lippa... A řekl si, že dárky se dávají ne na svátek sebelepšího Mikuláše, ale na svátek narození toho, který řekl: „Nechte děti přicházet ke mně.“ A protože si doktora Martina lidé vážili (a protože viděli, že má pravdu), začali ho napodobovat. A dělají to mnohde dodnes.

Až dostanete o Vánocích nějaký dárek, vzpomeňte si na doktora Martina, ale hlavně na toho, kdo se v onen den slaví zhruba 2000. narozeniny. To aby měl doktor Martin radost...

J. F. Pechar, prosinec 1995

VZÁCNÉ KNIHY ZMIZELY,

loutky žijí dál

Dnes doplním svoji předchozí črtu o letošním jarním prodeji českého evangelického kostela Jana Husa na newyorském Manhattanu.

Trvalo mně řadu let, než jsem si po příjezdu do Brooklynu v prosinci 1965 na New York zvyknul. Přiznávám, že po 24 letech života v Praze a půl roce v čistém, klidném, až nudném švédském Malmö jsem nebyl připraven na hektický newyorský „melting pot“. Naštěstí jisté zakotvení, ujištění, že život nemusí být honička za něčím, jsem našel v tomto „našem“ kostele. Pět let jsme byli s manželkou Věrou nejmladšími členy malého sboru, než jsme se z New Yorku odstěhovali do našeho nového domku na Long Islandu.

Tehdejší navštěvující farář Bohuslav Šlégr, který měl svůj presbyteriánský sbor v portorikánském Bronxu, nás jednoho dne s důvěrou požádal, abychom sepsali seznam knih, které byly dlouhá léta ve staré lodní truhle na půdě kostela. Byla to tmavá bedna se zámkem, typický lodní kufr, a v ní knihy, které během deseti-letí přivezli čeští a moravští emigranti. Komu kdysi patřila tato truhla, kdo kterou z knížek vlastnil a proč skončily v té truhle? Zatím je to záhada. Je ovšem naděje, že až budou krajané v New Yorku číst tyto řádky, dozvíme se víc. Hodně mě to zajímá, protože...

Mezi těmi knížkami byly i různé historické skvosty. Snad to není jen výplod mé fantazie, ale já si i po uplynulých 50 letech dost živě pamatuji, že mezi nimi byl také nějaký originál od Jana Amose Komenského, vytištěný ještě během jeho života. Potvrdit to, žel, nemůžu, z ručně psaného seznamu 38 knih jsem v mém dosud chaotickém archivu našel jen jeho druhou stránku, na které je uvedena slavná kronika Václava Hájka z Libočan. Komenský tam není, věřím že byl zmíněný na první stránce. Když byl v té truhle Hájek z Libočan, proč ne Komenský? říkám si dnes.

A teď přichází průšvih, kterému jsem já mohl zabránit. Já jsem si totiž toho Hájka z Li-

bočan vzal domů, abych mohl v klidu domova obdivovat středověkou typografii. Proč Hájka a ne Komenského? Měl jsem tehdy pocit, a ten cítím dosud, že „ukradnout“ Komenského by bylo příliš „hříšné“. Svědomí mně nedalo, nakonec jsem i toho Hájka z Libočan do té truhly vrátil.

Nepamatuji si, proč jsem se dál o osud té truhly a knížek nezajímal. Snad to bylo v době, kdy jsem těžce sháněl stálé zaměstnání a pořádné bydlení? Nebo to bylo později, kdy jsme se přestěhovali do našeho domku mimo New York a do kostela na Manhattanu přestali dojíždět?

Po mnoha letech jsem se zcela náhodou dozvěděl, že truhla je pryč, zmizela. Tuto špatnou zprávu doplnila zatím nepotvrzená informace, že její obsah byl prodán v nějaké dražbě. Já jen můžu doufat, že vzácné staré knížky jsou buď v nějaké kvalitní veřejné nebo univerzitní knihovně, anebo v knihovně znalého soukromníka, který si váží tohoto českého kulturního pokladu.

Mrzí mě, že jsem tyto vzácné knížky nedokázal ochránit. Ale těší mně, že víc než stoleté půlmetrové divadelní loutky, které také řadu let odpočívaly na půdě kostela, v 90. letech zachránil emigrant-loutkař Vít Hořejš, který se jim věnoval natolik, že s nimi dnes úspěšně vystupuje nejen před krajanským, ale i americkým a mezinárodním publikem.

Petr Bísek

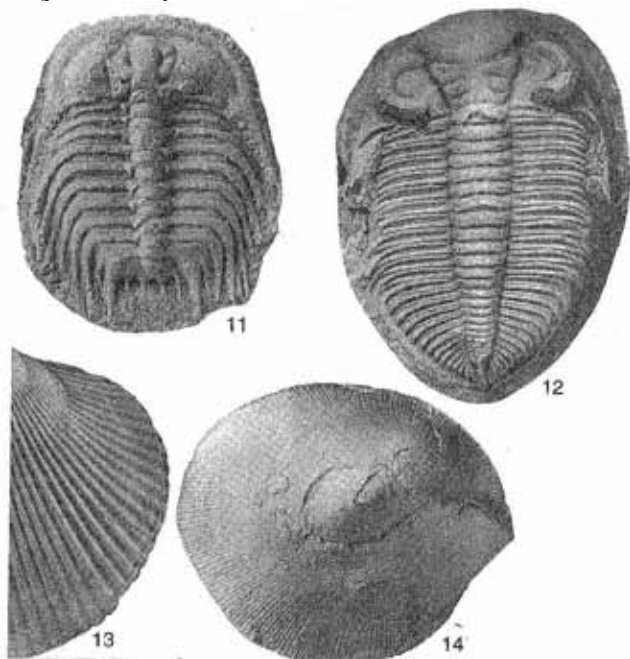
ARCHEOLOGICKÁ

O dvorecko-prokopských vápencích devonu v Braníku

Z bývalých lomů ve Dvorcích vedle Podolí zbylo jméno Dvorecké náměstí a zarostlý svah za plaveckým stadionem. Zde bývalo první české naleziště zkamenělin. Poprvé je popsal roku 1770 německý jezuita a profesor matematiky Zeno. Šlo o jedno z nejstarších nalezenišť zkamenělin na světě. Z obrázků v Zenonově zprávě lze určit pygidium (ocasní štítek) trilobita *Odontochile haussmani*, kterého máme i v naší kostelní skalce. Také lze určit lilijci *Scyphocrinus*. Nové trilobitové lokality objevila později Učená společnost hraběte Kinského v roce 1774 v okolí Prahy, Berouna, Zdic a Jinců. Stejněho trilobita z Čech popisuje francouzský geolog A. Brongniart v roce 1882 (o něco později se v zahraničí setkal se studentem Barrandem). Je to tvůrčí zkamenělina, tzn. potvrzuje stratigrafickou příslušnost spodnodevonských vápenců starou cca 600 milionů let. První monografii o trilobitech napsal Ernst Beyrich, profesor berlínské univerzity.

V Dvorcích se pájilo hydraulické vápno pro použití na pražských stavbách. Dvorecké lomy po vyčerpání vystřídaly branické kolem roku 1872, branická skála tehdy dosahovala až k řece a pod řekou ke skále Zlíchova a do lomu u kapličky pod Barrandovem. Vápenec postižený krasovením bylo nutno injektovat při stavbě Barrandovského mostu. Devon je v Prokopském údolí a lochkovské cementárně.

I zde pamatují pece na pálení vápna. Na řece byl přístav pro dovoz ze zahraničí. Od roku 1831 sbíral a hodnotil české zkameněliny i francouzský inženýr Joachim Barrande (1799–1883). O něm se bude mluvit příští rok, při kvízu se Světlou a Nerudou. Stupeň progů, jehož součástí jsou i dvorsko-prokopské vápence, má mocnost 140 m. Devonské uložení jsou nejmladší součástí zvrášených prvohor Barrandien. Zachovány jsou mezi Prahou a Berounem. Nasedají bez

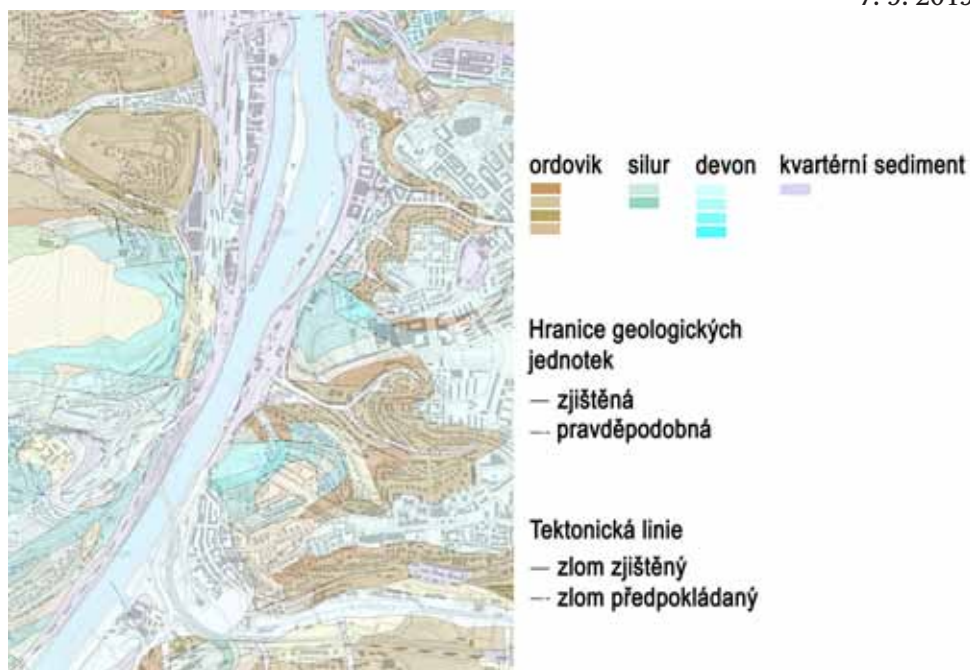

přerušení na usazeniny silurské, na Školním vrchu nedaleko našeho kostela jsou už silurské vrstvy kopaninské. Viditelné vrstevní plochy v našem branickém lomu jsou nadložní hranicí netěžených vápenců lochkovských vrstev podložních.

Před otevřením našeho lomu v lesíku nahoře u Staré cesty se v osmdesátých letech 19. století ověřovala přítomnost „našich“ dvorecko-prokopských vápenců. Protože v nadloží těch našich byly vápence jiné, tzn. zlíčovské s rohovci a třebotovské, bylo je nutno před těžbou odstranit na skládku. Taková skládka je zachována v severní části lomu. Mocnost našich vápenců byla 35 m i více. Vápenkové bloky byly 20–100 cm mocné a byly tudíž vhodné i jako stavební kámen. Byly zde dvě kruhové pece na výrobu vápna, jedna měla 16 a druhá 20 komor. Za rok se vylámalo 10.000 m³ kamene. V lomech pracovalo až 40 dělníků. Lom byl opuštěn v krizi roku 1929. Za druhé světové války Němci nechali v lomu vyrazit 3 štolý pro zamýšlenou muniční továrnu.

Zásluhou profesora Chlupače byly do světové chronostratigrafické tabulky v roce 2015 přijaty české názvy Pragian, Lochkavian a Pridoli. Zkameněliny spodního devonu otiskl prof. Chlupač ve své Geologické minulosti (viz příložené obrázky): trilobitě *Odontochile haussmani* (12) a *Leonaspis lockovensis* (11), mlž *Hercynella bohemia* (14) a polovina mlže *Panenka expansa* (13). S pojmenováním Barrandovi ráda vypomohla rodina Nerudova.

Jiří Čujan
7. 9. 2019,

ZAMYŠLENÍ

Proč jako křesťané – raději křesťané-evangelíci (ostatní neznám tak dobře) – někdy působíme povýšeně?

Protože máme vlastní, odlišný, neobvyklý názor a stojíme v něm pevně? No, to bude asi chtít rozvést... Avšak, křesťan zkrátka poznal, že něco je dobré, a je přesvědčen, že ona věc je dobrá pro všechny.

Je smutné, když lidé mimo církev ztotožňují dění v církvi s jádrem křesťanství; když ztotožňují setkávání této určité komunity lidí s ideí, která stojí za setkáváním této komunity. Např. máme auto a máme motor auta... motor není celé auto a auto se zavřenou kapotou vypadá plnohodnotně, i když v sobě zrovna třeba nemá motor. Ano... auto bez motoru a auto s motorem vypadají stejně, když je kapota zavřená. Abychom zjistili více, musíme jít pod povrch.

I když, asi se shodneme, že je normální a zřejmě přirozené dát na první či jeden z prvních dojmů. Máme se jako křesťané snažit – obecně řečeno – vzbuzovat co nejlepší první dojem? Máme se cíleně snažit o to, aby první dojem, který vzbudíme v nějakém člověku např. v práci či obchodě, byl co nejlepší? Za mě: Určitě ne. Záleží mi jen na Božím názoru na mě – zajímá mě, co si Bůh myslí o mých motivacích jednání, ne na tom, že jsem výjimečně zapomněl říct „dobrý den“.

Tak jako každý správný křesťan si musím připomínat, že nejsem o nic lepší než druzí lidé, stojící třeba mimo církev; moje hodnota lidské bytosti není o nic vyšší. Ano, existuje špatný křesťan, který si myslí, že je lepší. Proč si to myslí? Protože průměrný křesťan třeba pomůže bezdomovci, když potřebuje najíst; průměrný křesťan na invektivy vůči své osobě nezareaguje stejnou vzteklou mincí, průměrný křesťan není oko za oko, zub za zub; průměrný křesťan se snaží mít rád i lidi, kteří mu nesedí a nikdy nesednou. Ateista tyto věci v průměru neřeší tolik.

A tedy, působíme jako křesťané povýšeně? Je povýšenost mít nějak jinak uspořádaný život a nebát se sem tam někoho napomenout, že tohle, co dělá, není ok? Je povýšenost mít okruh přátel výrazně omezený na ty, kteří rovněž chodí do kostela? a s ostatními se spíše nestýkat? Přijde mi, že ne; že to je čistě jenom určitá vnitřní preference. Povýšenost ne. Jako povýšenost to ale možná působí. Člověk zvenčí kostela vidí možná spokojené lidi, kteří mají nějakou divnou liturgii a hovoří neobvyklým jazykem, který často potřebuje určitý „překlad“ do civilní řeči.

Je náš problém, když povýšenost, kterou kolemjdoucí čte v našem konání, ho vzdálí od kostela a dění v něm a okolo něj? Máme mít ohledy a maso obětované modlám nechat kvůli tomuto kolemjdoucímu na jindy?

Tady si myslím, že ano. Určitě je i naše věc těmto kolemjdoucím, kteří zvědavě nahlédli (to zvědavé nahlédnutí mi přijde jako podstatný atribut), osobně přiblížovat, co se v kostele a okolo něj děje. Chceme, aby přišli zas a aby se u nás

cítili dobře. Nechceme být uzavřená sekta. Vždyť jedním z pilířů církve je evangelizace a při ní si myslím, že je třeba zejména vycházet vstříc potřebám kolemjdoucích, kteří zvědavě nahlédli dovnitř. Sebe v tom případě trochu upozadit.

A pocit povýšenosti v protistraně jistě umocňuje neochota zkoumat jisté základní články víry. Určitá povýšenost je přítomná v každé tezi řečené dogmaticky. Každá teze musí být ochotna být tříbena, byť bych musel posléze uznat, že jsem narazil na morální axiom a dál jít nejde... Tady si myslím, že zmiňovaný pocit, vzniká nejspíš. Absolutistické prohlašování článků víry bez připuštění diskuze nad nimi – to je evidentně popudlivé.

Myslím si, že svižné vzájemné přitakávání lze v případě interní komunikace lidí podobně pokročilých na cestě víry. S „outsidery“ můžeme mluvit a mluvmе nějak citlivě a kéž námi nejsou odsouzeni po první nepochopené větě řečené naší nesrozumitelnou křesťanstinou.

Dáňa Pinc

NOCLEŽENKA

Zima přichází a my pomalu vytahujeme zimní boty, kabáty, šály, čepice, přitápíme si a jsme rádi, když si po návratu ze sychravého počasí uvaříme horký čaj. Pro mě jsou nejhezčí chvíle ty, kdy venku prší nebo sněží a já sedím v křesle s horkým čajem v rukou, ideálně ještě zabalená v dece.

Tento luxus ale nemá každý. Mnoho lidí bez domova mrzne každou noc. Rok co rok bojují se zimou o život. Přiznám se, že nerada dávám lidem bez domova peníze na ruku a mnohokrát na mě za to byli oškliví. Chápu je, nemají to lehké. Když jsem poprvé slyšela o dárku noci v teple, přišlo mi to jako dar z nebes. Samozřejmě, že to nevyřeší jejich problémy, ale i ta jedna noc v teplé posteli, v čistém povlečení a s možností se umýt je z mého pohledu malým zázrakem. A na tenhle zázrak dosáhne každý z nás. Nocleženku poskytuje Armáda spásy vždy od konce listopadu do konce dubna. Cena noci pro jednoho je 100 Kč.

Pokud o nocleženkách chcete vědět více, můžete se podívat na www.noclezenka.cz.

■

NOCLEŽENKA
POSKYTNUTÍ NOCLEHU PRO 1 OSOBU NA 1 NOC

The advertisement features a red background with the text 'NOCLEŽENKA' in large white letters and 'POSKYTNUTÍ NOCLEHU PRO 1 OSOBU NA 1 NOC' in smaller white letters below it. Two circular images show rows of metal bunk beds with white bedding, arranged in a room.

OBČANSKÁ, NEBO KŘEŠŤANSKÁ ODPOVĚDNOST?

Naše sedmnáctiletá dcerka Pája chodí do sexty jednoho pražského gymnázia, známého vyšším hodnocením i v pedagogických kruzích na celostátní úrovni. Proč o tom píše?

Prostě proto, že k tématu tohoto článku mne vlastně přivedla jedna její profesorka, když nám rodičům na nedávné třídní schůzce oznámila, že vyučuje nový předmět nazvaný „občanská odpovědnost“.

Byl jsem samozřejmě zvědav, k jakým zásadám občanské odpovědnosti a jakým novým způsobem paní profesorka své studenty, včetně mé dcery, povede, vždyť trvalé zásady křesťanské odpovědnosti známe ze Starého i Nového zákona více než 2 tisíciletí. Koneckonců podle těchto zásad, známých jako desatero přikázání Božích, se všichni učíme a snažíme žít... Vždyť jejich výklad, ať již ve světle různých církevních směrů i různých společenských režimů, je a bude vždy zajímavým tématem. Tak jsem se paní profesorky přímo zeptal, co tou novou občanskou odpovědností konkrétně v dnešní době myslí a jaké zásady bude svým studentům vštěpovat. Vždyť různých definic termínu „občan“ a „občanská odpovědnost“ je v té které verzi dnešního neoliberálního společenského řádu více než dost. Přestože nejsem vzděláním ani pedagog, ani filosof nebo historik, když jsem viděl, že je paní profesorka v rozpacích, tak jsem se jí snažil „občansky“ napomoci. Zmínil jsem se jí tedy o relativnosti občanské odpovědnosti v demokracii řeckých Athén, Sparty nebo později křesťanského Říma či Konstantinopole, kde samozřejmě žádný služebník a otrok občanem nebyl, nebo o relativní odpovědnosti aristokratů, církevní hierarchie a nevolníků ve feudálním řádu nebo ještě později, v dobách spíše historicky nedávných, například v tzv. britské kolébce demokracie v době průmyslové revoluce a raného kapitalismu či v dnešní globalizované době neoliberální občanské demokracie.

Zvažme si působnost různých zásad občanské společnosti a jejích občanských institucí ve srovnání se zásadami křesťanské odpovědnosti a etiky například z hlediska dnešní odpovědnosti a etiky senátorské, parlamentní či ústavní, a to nejen z hlediska odpovědnosti před zákonem! Srovnajme si dnešní, v médiích často hláсанou etiku s všeobecně platnou a závaznou lidskou etikou kodifikovanou nejen ve Starém a Novém zákoně, ale i kodexy Koránu, buddhismu či konfucianismu! Připadá mi to, že, jak se říká, naléváme staré víno do nových lahví, a přitom si ani vyučující profesorka není jistá, jak ho nalévat, aby ho nerozlila...

Další termíny z občanské společnosti se mi samozřejmě začaly honit hlavou v celé plejádě možných definic a nedefinic, třeba také z hlediska volební a politické odpovědnosti, úřednické nebo podnikatelské odpovědnosti a etiky, včetně

korupce, lichvářské a exekuční odpovědnosti, majetkové odpovědnosti, rodičovské odpovědnosti, jakož i odpovědnosti dospělých dětí vůči rodičům, odpovědnosti za svou práci, lékařské a jiné profesionální odpovědnosti, mravní odpovědnosti, ekologické odpovědnosti, přehnané odpovědnosti a nezodpovědnosti, občanské poslušnosti a neposlušnosti atd. atd.

Paní profesorka mi bohužel na mou přímou otázku i přes výše zmíněnou nápomoc nic neřekla a nic nevysvětlila. Marná snaha má! Uhrávala to jaksi mimo a pouze konstatovala, že na tato témata mají její studenti „velmi zajímavé různé názory“. Byv takto poučen, pochopil jsem, že se od ní asi nic víc nedozvím. Ještě než jsem úplně zmlkl, stačil jsem se jí zeptat, zda budou mít studenti vedle notoricky známé výmluvy na internetové stránky k dispozici nějaké učební texty na tuto tematiku, poskytnuté jejich výběrovou školou. Tentokrát jsem dostal rychlou a přímou odpověď: žádné texty nejsou a nebudou, ale v příštím školním roce budou mít studenti dobrovolnické projekty. Tak alespoň něco – dobrovolnické projekty, pomyslel jsem si a vzpomenu si na články sestry Elišky Adamcové ve sborovém časopise Brána, popisující přímo neuvěřitelně drastické životní podmínky žen a dětí v dnešní Indii (údajně největší demokracii světa) s více než 1,4 miliardou obyvatel a stamiliony strádajících.

Proč bychom nemohli v rámci křesťanské odpovědnosti našeho sboru pomoci formou nějakého menšího, konkrétně zaměřeného dobrovolnického projektu i tam, v některém chudém indickém státě, jako je např. Bihár, který by nám autorka vytipovala? Ovšem, když se na to nebudeme dívat z hlediska křesťanské odpovědnosti, ale pouze z pohodlného hlediska dnešní tzv. občanské odpovědnosti, tak můžeme klidně spát a snadno konstatovat, že jako zodpovědní řádní občané platíme daně, ze kterých se oficiálně financuje rozpočet na rozvojovou pomoc na úrovni stovek milionů dolarů a eur v případě multilaterální úrovně OSN, nebo na bilaterální úrovni většiny vyspělých států světa včetně této republiky, nemluvě o rozvojové pomoci EU či dobrovolné pomoci velkých nevládních organizací. Jako „zodpovědný“ občan a křesťan si však z hlediska tzv. skládání účtů dovoluji zeptat, jaké jsou konkrétní výsledky této na pohled rozsáhlé pomoci, např. pro každodenní život třeba těch několika desítek tisíc indických dětí v Biháru; nu, učených či neučených názorů na efektivitu multilaterální či bilaterální rozvojové pomoci panuje dosti, podívejme se ale na život třeba jen jednoho konkrétního indického dítěte, kterému bychom mohli my sami, resp. náš sbor, pomoci... Určitou inspirací nám může být i nedávná výzva na pomoc zafinancovat poslední rok studia nepálské studentky Reety Kathait, zmíněné v listopadové Bráně na straně 17, která bude navíc i podporou mladé křesťanské komunity v této malé, velmi chudé horské zemi sousedící s Indií.

Abychom se stali dárci pro dokončení studia této mladé křesťanky, mohli bychom vhodně využít adventních týdnů. Jsem přesvědčen, že to určitě zvládneme

a bude to dobrý začátek pro budoucí projekt dárcovství pro konkrétní indické dítě. Tak jak nepálská Reeta píše, že se bude modlit za nás, pomáhejme jí tedy a modleme se za ni. Bůh dá, že to do Štědrého dne snadno dokážeme.

Popravdě musím ještě sdělit čtenářům možná divícím se zvolenému tématu důvod, proč jsem tento článek napsal, co mne prostě k tomu přivedlo – přišel jsem totiž minulou středu náhodně poněkud dřív na biblickou hodinu a setkal jsem se zde s paní redaktorkou Brány, sestrou Jarkou Pecharovou, které jsem vyprávěl o svém zážitku z třídní schůzky. Její první reakce byla, že se mne také zeptala, jak má chápat tu občanskou odpovědnost... Její druhá reakce byla, abych o tom třeba napsal článek do časopisu Brána. Trochu jsem se bránil, ale nakonec jsem se ho tímto pokusil napsat a věřím, že každý z nás může pomoci svým dětem, vnoučatům a dalším bližním chápat občanskou odpovědnost – a že nám v tom může být vzorem stále dlouhodobě platná odpovědnost křesťanská. Té můžeme naše děti učit, když to někdy moderní novodobá výuka v rámci třeba módního behavioralistického programového učení a dalších metod nezvládne. Nebo zvládne, ale jen slabě... Nechť je naše i poměrně mírná dárcovská činnost pro nepálskou studentku dobrým příkladem této křesťanské i občanské odpovědnosti a solidarity!

A závěrem ještě pár slov: Vzhledem k tomu, že jsem laický štoural, jak jste určitě z textu postřehli a jak mi přátelsky před časem sdělil bratr farář Jarda, dovoluji si vás informovat, že jsem využil příležitosti a po nedělních bohoslužbách jsem s otázkou občanské a křesťanské odpovědnosti vyrukoval i na našeho hosta od protinožců Roberta Morsilla, tedy od baptistických bratránků z australského Melbourne, který se společně s námi účastnil v neděli 10. 11. našich bohoslužeb. A byl jsem z jeho seriózní odpovědi více než mile překvapen. Řekl mi, že jako křesťané i občané máme stále naše volené vůdce (neboli v dnešním novinářském žargonu lídry, patrně z anglického leaders) žádat o skládání účtů z plnění svých povinností, a to jak na úrovni institucionální, tak municipální, aby tito věděli, že nejsme sociálně negramotní občané, ale křesťané a jako takoví jsme platní členové moderní občanské společnosti, kteří se nebojí využívat svá občanská práva. Mimo jiné mi sdělil, že v této oblasti mají u nich v Austrálii viditelné úspěchy.

Jan V. Kroužek

Sbírka na podporu studentů v Nepálu probíhá v našem sboru dlouhou dobu na kontě 555.

KONTAKTNÍ INFORMACE

ÚŘEDNÍ HODINY FARÁŘE JAROSLAVA F. PECHARA

čtvrtek 15.00–17.00, jinak po předchozí domluvě

SBOR ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ

Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4-Braník

Telefon: 244 461 037

E-mail: branik@evangnet.cz

ČÍSLO ÚČTU: I35027438/2010

Variabilní symboly:

111 křesťanská služba

222 salár

333 dar

444 Jeronýmova jednota

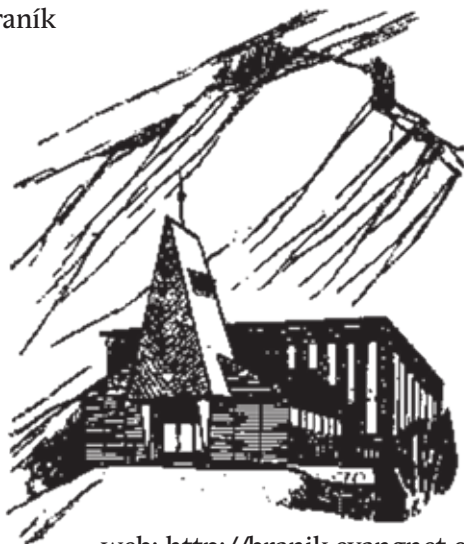
555 nepálský student

888 rekonstrukce kostela (plyn...)

999 úpravy sálku a zahrady pro děti

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

na 2. straně časopisu

web: <http://branik.evangnet.cz>

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XXV. ročník, číslo 12/prosinec 2019

Vychází každou 1. neděli v měsíci

Redakce: Katka Winkelhöferová, Jarka Pecharová

Redakční rada: Jiří Holý, Jaroslav F. Pechar

Sazba: Miloš F. Pechar, kesolim@seznam.cz

Archiv časopisu: <http://branik.evangnet.cz/brana.php>

Redakční uzávěrka časopisu je poslední neděle v měsíci,
příspěvky posílejte e-mailem: branickabrana@gmail.com.

Autorům děkujeme za články i fotografie.

